

Tingsteder, end de hidtil have haft. Efter dette Forslag gøre vi dette i intet Tilfælde, men fremtidig vil man kunne gøre det, naar man faar Tid og Lejlighed og Midler til at overveje, hvorledes det kan gøres, uden at Befolkningen lider væsentlige Ulemper derved. — Dette er efter min Mening langt det vigtigste af de Forslag, vi have tilladt os at stille, og det vedrører det efter min Mening allervigtigste Punkt af de Retsreformer, Grundloven kræver gennemførte.

Ved Siden deraf foreslaa vi under Nr. 3, at den Bibeholdelse af ekstraordinære Retter og Kommissioner, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, bortfalder. Vi mene, at vi skulle bort fra Straffekommissionerne. De have haft store Ulemper hidtil, men de ville sikkerlig medføre endnu større Ulemper under en Reform som den kommende, og de have slet ikke deres Plads i et nyt System. Og de ville kun afstedkomme Fortræd.

Dernæst kommer Nr. 4; det er et meget vigtigt Forslag om at føre Nævnets Dannelselse tilbage til det, Folketinget vedtog i 1905, nemlig at Grundlisterne, Aarslisterne og Dannelsen af Nævnet for den enkelte Sag foregaar oprindeligt ved et Valg af Kommunalbestyrelsen og derefter ved Lodtrækning. Og vi foreslaa, at de forskellige Udskydninger, som Lovforslaget har, og som indebære stor Fare for, at Nævningeinstitutionen forvanskes, udgaa. Det er i kort Begreb Meningen med Forslaget under Nr. 4.

Af de vigtige Forslag nævner jeg derpaa Ændringsforslag under Nr. 9, som angaar de politiske Lovovertrædelser. Det er af den største Vigtighed, at Grundlovens Krav her ikke bliver udført paa en saadan Maade, at der kun er vundet en Formalitet. Vi skulle have Nævn indført i politiske Forseelser, ikke alene saadanne, hvor der foreligger en Forbrydelse mod Statsforfatningen eller Statens Sikkerhed eller Selvstændighed eller Ukrænkelighed eller Udelelighed eller Forbrydelser mod de lovgivende Forsamlinger — det forstaaer sig af sig selv, men det er aldeles utilfredsstillende. Nej, det, vi skulle have Nævn i, er netop saadanne politiske Forseelser, hvis Paadømmelse under den nuværende Retsordning er bleven vanrøgtet, ikke vanrøgtet af Dommerne, thi vi have den Lykke i Danmark at have gennemgaaende en retskaffen Dommerstand — det tror jeg, alle ere enige om —, men vanrøgtet ved den Maade, hvorpaa de efter den bestaaende Retsordning blive paa-

dømte. Der kan komme en politisk Forseelse ved en Pressesag, det er egentlig talt den almindeligste Maade, hvorpaa det kan komme frem, og det er da af stor Vigtighed, at saadanne politiske Forseelser ikke paa Grund af det nuværende Retsystems Mangler blive paadømt rent formelt og uden Hensyn til det politiske Moment. Naar en Mand i Pressen betegner en anden som „Grundlovbryder“ eller et andet mere nedsættende Ord af den Art, vil han efter det bestaaende System, naar han ikke ligefrem kan bevise, at Manden er det, som det Ord efter sin almindelige Opfattelse betyder, blive dømt uden Hensyn til, om denne Betegnelse maaske netop var den rigtige, saa Manden saa langt fra har begaaet noget strafværdigt ved at fremsætte den, at han maaske netop har begaaet noget fortjenstfuldt derved. Man maa derfor sørge for, at Grundlovens Bestemmelse om Nævn i politiske Sager og Udførelsen deraf virkelig kommer til sin Ret. Det have vi gjort ved det tidligere Lovforslag, og vi søge at gøre det her igen ved at sige, at som politiske skulle under alle Omstændigheder anses — foruden de egentlige Statsforbrydelser — Overtrædelse af andre Lovbestemmelser, naar den sigtede maa antages ved den paa-talte Handling at have tilsigtet et politisk Maal. Under almindelige Forhold, hvor Bølgerne ikke gaa højt, og hvor der hverken er store Interesser paa Spil eller stærke Sammenstød, har det ikke stor Betydning, men i de afgørende Øjeblikke har det den største Betydning for at bære Frisindet oppe, at der kan gives Raaderum for den, der skal kæmpe for Ret og Sandhed, mod den Uret og Usandhed, som har Magten, hvilket kan ske. Saa er det af største Betydning, at Pressen bliver omgærdet med de Midler, som Grundloven har bestemt, og derfor er det af største Betydning, at noget saadant, som vi vedtog i 1905, bliver sat ind, og det foreslaa vi under Nr. 9.

Under Nr. 10 have vi søgt at bøde, egentlig talt mere paapegende end udførende, paa den Mangel, som Lovforslaget har ved ikke at have offentlig Anklager, idet vi sige, at indtil videre skal Politimesteren tillige være offentlig Anklager. Det er ikke nogen ideal Udførelse af Anklageprincippet, men dog en Undladelse af at lade det i Stikken. I øvrigt maa det indrømmes, at den Paapegen deraf, som er sket her, maatte for at sættes fuldstændig ind i Lovforslaget have langt flere end den Bestemmelse, her er indføjjet, og som